

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. gruodžio 21 d.*

Byloje C-27/09 P

dėl 2009 m. sausio 19 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Prancūzijos Respublika, atstovaujama E. Belliard, G. de Bergues ir A. Adam,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

People's Mojahedin Organization of Iran, įsteigta Auvers-sur-Oise (Prancūzija), atstovaujama advokato J.-P. Spitzer, QC D. Vaughan ir baristerės M.-E. Demetriou,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: anglų.

Europos Sąjungos Tarybai,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Europos Komisijai, atstovaujama S. Boelaert ir P. Aalto, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusiai į bylą šaliai pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues (pranešėjas), K. Lenaerts ir J.-C. Bonichot, teisėjai E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadžiev ir C. Toader,

generalinė advokatė E. Sharpston,
posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. rugsėjo 8 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2011 m. liepos 14 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Apeliaciniu skundu Prancūzijos Respublika prašo panaikinti 2008 m. gruodžio 4 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *People's Mojahedin Organization of Iran prieš Tarybą* (T-284/08, Rink. p. II-3487, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo patenkintas *People's Mojahedin Organization of Iran* (toliau – PMOI) ieškinys dėl 2008 m. liepos 15 d. Tarybos sprendimo 2008/583/EB, įgyvendinančio Reglamento (EB) Nr. 2580/2007 dėl specialių ribojančių [ribojamųjų] priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančio Sprendimą 2007/868/EB (OL L 188, p. 21, toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo, kiek jis susijęs su PMOI.

Teisinis pagrindas

Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucija 1373 (2001)

- 2 Jungtinių Tautų Saugumo Taryba (toliau – Saugumo Taryba) 2001 m. rugsėjo 28 d. priėmė Rezoliuciją 1373 (2001), nustatančią plataus diapazono kovos su terorizmu, ypač kovos su terorizmo finansavimu, strategijas. Šios rezoliucijos 1 dalies c punkte

numatyta, kad visos valstybės nedelsdamos išaldo asmenų, kurie įvykdo ar kėsinaisi įvykdyti teroro aktus arba dalyvauja tokiuose aktuose ar padeda juos įvykdyti, šiems asmenims priklausančių arba jų kontroliuojamų subjektų ir asmenų bei subjektų, kurie veikia tokių asmenų ir subjektų vardu arba jų nurodymu, lėšas ir kitą finansinį turtą arba ekonominius išteklius.

- 3 Šioje rezoliucijoje nenumatytas asmenų, kuriems reikia taikyti šias ribojamąsias priemones, sąrašas.

Bendroji pozicija 2001/931/BUSP

- 4 Manydama, kad siekiant įgyvendinti Rezoliuciją 1373 (2001) Europos bendrijai buvo būtina imtis veiksmų, 2001 m. gruodžio 27 d. Europos Sąjungos Taryba priėmė Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 344, p. 93; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 217).
- 5 Šios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Ši bendroji pozicija pagal tolesnių straipsnių nuostatas taikoma priėmiant išvardytiems su teroro aktais susijusiems asmenims, grupėms ir organizacijoms.“

- 6 Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 2 ir 3 dalyse apibrėžti „su teroro aktais susiję asmenys, grupės ir organizacijos“ ir „teroro aktai“.

- 7 Šios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 4 ir 6 dalyse nustatyta:

„4. Priede pateiktas sąrašas yra sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, nepaisant to, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar su tokių veiksmų pasmerkimu [nuteisimu už tokius veiksmus]. Į tą sąrašą gali būti įtraukiami asmenys, grupės ir organizacijos, kuriuos Jungtinių Tautų Saugumo Taryba yra nustačiusi kaip susijusius su terorizmu ir kuriems yra nusprendusi taikyti sankcijas.

Šioje straipsnio dalyje „kompetentinga institucija“ – tai teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos toje srityje, kuriai taikoma ši straipsnio dalis, lygiavertę kompetenciją šioje srityje turinti institucija.

<...>

6. Priede pateiktas asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą kas šeši mėnesiai atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąrašė.“

- 8 PMOI įtraukta į Bendrosios pozicijos 2001/931 priede esantį sąrašą 2002 m. gegužės 2 d. Tarybos bendrąja pozicija 2002/340/BUSP, įgyvendinančia Bendrąją poziciją 2001/931 (OL L 116, p. 75).
- 9 PMOI palikta Bendrosios pozicijos 2001/931 priede esančiame sąrašė pagal šios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 6 dalį Tarybos vėliau priimtais sprendimais.

Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001

- 10 2001 m. gruodžio 27 d. Taryba priėmė Reglamentą (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, p. 70; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 207).
- 11 Reglamento Nr. 2580/2001 5 konstatuojamojoje dalyje skelbiama:

„Bendrijai reikia imtis veiksmų siekiant įgyvendinti [bendrosios užsienio ir saugumo politikos] aspektus, nustatytus Bendrojoje pozicijoje 2001/931/BUSP.“

¹² Pagal šio reglamento 2 straipsnį:

„1. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius:

- a) visos lėšos, kitas finansinis turtas ir ekonominiai ištekliai, priklausantys į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui, arba jų valdomi ar disponuojami, yra įšaldomi;

- b) į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui neleidžiama nei tiesiogiai, nei netiesiogiai naudotis arba savo naudai disponuoti jokiais lėšomis, kitu finansiniu turtu ir ekonomiais ištekliais.

2. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius, į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui arba jų naudai draudžiama teikti finansines paslaugas.

3. Taryba, veikdama vienbalsiai, nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir susivienijimų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP 1 straipsnio 4, 5 ir 6 dalyse išdėstytais nuostatomis; <...>“

¹³ PMOI įtraukta į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą 2002 m. gegužės 2 d. Tarybos sprendimu 2002/334/EB, įgyvendinančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2001/927/EB (OL L 116, p. 33).

- 14 PMOI palikta minėtame sąrašė vėlesniais pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį Tarybos priimtais sprendimais, tarp kurių yra ir ginčijamas sprendimas.
- 15 PMOI išbraukta iš to paties sąrašo 2009 m. sausio 26 d. Tarybos sprendimu 2009/62/EB, įgyvendinančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2008/583/EB (OL L 23, p. 25).
- 16 Pagal Sprendimo 2009/62 5 konstatuojamąją dalį:

„Remiantis [skundžiamu] sprendimu, viena grupė nebuvo įtraukta į asmenų, grupių ir subjektų, kuriems taikomas Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001, sąrašą.“

- 17 Neginčijama, kad šioje nuostatoje minima grupė yra PMOI.

Ginčo aplinkybės

- 18 Skundžiamo sprendimo 1 punkte nurodyta, kad pirminės šio ginčo aplinkybės išdėstytos 2006 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran prieš Tarybą* (T-228/02, Rink. p. II-4665, 1–26 punktai) ir 2008 m. spalio 23 d. Sprendime *People's Mojahedin Organization of Iran prieš Tarybą* (T-256/07, Rink. p. II-3019, 1–37 punktai).

- 19 Minėto Sprendimo *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran prieš Tarybą* 1, 2, 12 ir 16 punktuose teigiama:

„1 Iš bylos medžiagos matyti, kad ieškovė (PMOI) buvo įsteigta 1965 m., siekiant pakeisti Irano šacho, o vėliau mulų režimus demokratiniu režimu. 1981 m. ji dalyvavo steigiant Nacionalinę Irano pasipriešinimo tarybą (NIPT), organizaciją, apibūdinančią save kaip Irano „pasipriešinimo parlamentą tremtyje“. Šioje byloje nagrinėjamų faktų metu ji buvo sudaryta iš penkių atskirų organizacijų bei nepriklausomo skyriaus – Irane veikiančio ginkluoto sparno. Tačiau (PMOI) tvirtina, kad ji pati ir visi jos nariai aiškiai atsisakė bet kokių karinių veiksmų nuo 2001 m. birželio mėn. ir šiuo metu neturi ginkluotos struktūros.

2 2001 m. kovo 28 d. Nutartimi Jungtinės Karalystės vidaus reikalų ministras (*Secretary of State for the Home Department*, toliau – *Home Secretary*) įtraukė (PMOI) į 2002 m. Įstatymu dėl terorizmo (*Terrorism Act 2000*) uždraustų organizacijų sąrašą. (PMOI) dėl šios nutarties tuo pačiu metu padavė du skundus: vieną apeliacinį skundą Apeliacinei komisijai dėl uždraustų organizacijų (*Proscribed Organisations Appeal Commission*, toliau – POAC), kitą skundą dėl peržiūros (*judicial review*) – *High Court of Justice (England and Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court)* [Anglijos ir Velso Aukštasis Teisingumo Teismas, Karalienės suolo skyrius (Administracinis teismas) <...>].

<...>

12 2002 m. balandžio 17 d. Sprendimu [minėtas teismas] atmetė (PMOI) pateiktą skundą dėl 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* nutarties <...> peržiūros, iš esmės

manydamas, kad POAC turėjo kompetenciją išklausti (PMOI) argumentus, įskaitant susijusius su teisės būti išklaustyti pažeidimu.

<...>

16 2002 m. lapkričio 15 d. Sprendimu POAC atmetė (PMOI) pareikštą apeliacinį skundą dėl 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* nutarties <...>, manydama, kad nėra reikalavimo iš anksto išklausti (PMOI), nes toks išklausymas šiuo metu nereikalingas arba nepageidaujamas pagal teisės aktus, skirtus kovai su teroristinėmis organizacijomis. Pagal šį sprendimą *Terrorism Act 2000* nustatyta teisinė tvarka numato patikimą galimybę, kad (PMOI) nuomonė būtų išklaudyta POAC.“

20 Vėliau susiklosčiusios ginčo aplinkybės aprašytos skundžiamo sprendimo 2–10 punktuose:

„2 2008 m. gegužės 7 d. Sprendimu *Court of Appeal (England & Wales)* (Apeliacinis teismas (Anglija ir Velsas), toliau – *Court of Appeal*) atmetė [*Home Secretary*] prašymą leisti šiam teismui pateikti apeliacinį skundą, susijusį su 2007 m. lapkričio 30 d. [POAC] sprendimu, kuriuo šis teismas patenkino apeliacinį skundą dėl 2006 m. rugsėjo 1 d. *Home Secretary* sprendimo atsisakyti panaikinti (PMOI), kaip su terorizmu susijusios organizacijos, uždraudimą, ir nurodė minėtam *Home Secretary* pateikti Jungtinės Karalystės Parlamentui nutarimo (*Order*), kuriuo ieškovė išbraukiama iš pagal *Terrorism Act 2000* <...> uždraustų organizacijų sąrašo, projektą.

3 Šiuo sprendimu POAC konkrečiai pripažino 2006 m. rugsėjo 1 d. *Home Secretary* sprendime atsisakyti panaikinti (PMOI) uždraudimą padarytą išvadą, kad

tuo metu ji tebebuvo „su terorizmu susijusi“ (*concerned in terrorism*) organizacija *Terrorism Act 2000* vartojama prasme, „iškreipta“ (*perverse*). <...>

<...>

- 5 Minėtame sprendime *Court of Appeal* patvirtino POAC išvadą. Be to, jis nurodė, kad *Home Secretary* pateikta slapta informacija patvirtino jo išvadą, jog ji negalėjo pagrįstai konstatuoti, kad PMOI ketina ateityje vėl užsiimti terorizmu.
- 6 Todėl 2008 m. birželio 23 d. nutartimi, kuri įsigaliojo birželio 24 d., *Home Secretary* išbraukė PMOI iš *Terrorism Act 2000* uždraustų organizacijų sąrašo. Šį faktą patvirtino abeji Jungtinės Karalystės Parlamento rūmai.
- 7 [Ginčijamu sprendimu] Taryba vis dėlto paliko (PMOI) pavadinimą kartu su kitų subjektų pavadinimais [Reglamento Nr. 2580/2001] <...> priede pateikiamame sąrašė.
- 8 Ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 5 punkte, kuris akivaizdžiai taisytinai PMOI, nurodoma:

„Vienos grupės atveju taryba atsižvelgė į faktą, kad kompetentingos institucijos sprendimas, kurio pagrindu grupė buvo įtraukta į sąrašą, negalioja nuo 2008 m. birželio 24 dienos. Tačiau Tarybos dėmesiui buvo pateikta naujos informacijos dėl tos grupės. Taryba mano, kad turint tokią informaciją reikia grupę įtraukti į sąrašą.“

- 9 Apie ginčijamą sprendimą (PMOI) pranešta kartu su 2008 m. liepos 15 d. Tarybos raštu <...>. Šiame rašte Taryba būtent nurodė:

„Taryba vėl nusprendė įtraukti (PMOI) į <...> sąrašą. Taryba atsižvelgė į tai, kad kompetentingos valdžios institucijos sprendimas, buvęs pagrindu įtraukti PMOI į sąrašą, nebegalioja nuo birželio 24 dienos. Vis dėlto Taryba gavo naujos informacijos, susijusios su šiuo įtraukimu. Atsižvelgusi į šią informaciją, ji nusprendė, kad (PMOI) turi likti įtraukta į minėtą sąrašą. Todėl Taryba atitinkamai pakeitė motyvų pranešimą.“

- 10 Prie rašto-pranešimo pridėtame motyvų pranešime <...> Taryba nurodė:

„PMOI yra 1965 m. įsteigta grupė, kurios pirminis tikslas buvo pakeisti imperinį režimą. Todėl jos nariai dalyvavo susidorojant su keliais tūkstančiais senojo režimo „agentų“ ir buvo atsakingi už įkaitų JAV ambasadoje Teherane paėmimą. Nors iš pradžių ji buvo laikoma viena radikaliausių islamo revoliucijos veikėjų, ją uždraudus, PMOI pradėjo veikti pogrindyje ir organizavo daug akcijų prieš tuo metu Teherane veikusį režimą. Organizacija organizavo teroristinius išpuolius <...>. Be to, pradėti įvairiose Europos Sąjungos valstybėse narėse įsikūrusių šios organizacijos narių baudžiamieji persekiojimai už nusikalstamas veikas, kuriomis siekiama finansuoti jų veiklą. Šie veiksmai patenka į Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies a, c, d, f, g, h ir i punktus ir buvo atlikti siekiant jos 1 straipsnio 3 dalies i ir iii punktuose numatytų tikslų.“

(PMOI) taikytina Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis.

2001 m. balandžio mėnesį Paryžiaus apygardos teismo prokuratūros kovos su terorizmu skyrius (*parquet antiterroriste du tribunal de grande instance de Paris*) pradėjo ikiteisminį tyrimą dėl nusikalstamo susivienijimo, siekiančio rengti teroristinius veiksmus, Prancūzijos teisėje apibrėžto 1996 m. liepos 22 d. Įstatyme Nr. 96/647, organizatorių. Per šį ikiteisminį tyrimą atlikti veiksmai baigėsi tariamų (PMOI) narių, įtariamų kaip vykdytojai ar bendrininkai, atlikę [kurie atliko] seriją pažeidimų, susijusių su bendrąja įmone, kurios tikslas – grasinimais ar teroru rimtai pažeisti viešąją tvarką, išaiškinimu. Kartu su šiuo kaltinimu buvo tiriamas ir kaltinimas „teroristinės grupės finansavimu“, pagal Prancūzijos teisę apibrėžtas 2001 m. lapkričio 15 d. Įstatyme Nr. 2001/1062 dėl kasdienio saugumo.

2007 m. kovo 19 d. ir 2007 m. lapkričio 13 d. Paryžiaus prokuratūros kovos su terorizmu skyrius pateikė papildomus kaltinimus įtariamiems (PMOI) nariams. Šie tyrimai buvo pagrįsti būtinybe išnagrinėti po tyrimų 2001–2007 m. gautus naujus duomenis. Pateikti kaltinimai „sukčiavimu prieš ypač pažeidžiamus asmenis ir dėl organizuotos grupės gautų įplaukų plovimo“, susijusio su teroristine įmone, kaip pagal Prancūzijos teisę apibrėžta 2003 m. rugpjūčio 2 d. Įstatymu Nr. 2003/76.

Todėl kompetentinga institucija pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį priėmė sprendimą dėl (PMOI).

Taryba pažymi, kad šie baudžiamieji tyrimai tebevyksta ir 2007 m. buvo išplėsti siekiant kovoti su teroristinių grupių atliekamomis finansavimo operacijomis.

Taryba konstatuoja, kad pagrindai įtraukti (PMOI) į asmenų ir subjektų, kuriems taikomos Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytos priemonės, sąrašą tebegalioja.

“Atsižvelgusi į šią informaciją, Taryba nusprendė, kad (PMOI) tebeturi būti taikomos priemonės, numatytos Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse.“

Ieškinys Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

²¹ 2008 m. liepos 21 d. Pirmosios instancijos teismo (dabar – Bendrasis Teismas) kanceliarijai pateiktu pareiškimu PMOI pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo ir Teismo prašė:

— panaikinti su ja susijusią ginčijamo sprendimo dalį ir

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

²² Prancūzijos Respublikai ir Europos Komisijai buvo leista įstoti į šią bylą Pirmosios instancijos teisme palaikyti Tarybos reikalavimus.

- 23 Grįsdama savo reikalavimus, PMOI iš esmės nurodė penkis ieškinio pagrindus: pirmasis susijęs su akivaizdžia vertinimo klaida, antrasis – su Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies, Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ir įrodinėjimo pareigos taisyklių pažeidimu, trečiasis – su teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimu, ketvirtasis – su teisės į gynybą ir motyvavimo pareigos pažeidimu, penktasis – su piktnaudžiavimu įgaliojimais ar procesu.
- 24 Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, susijusio su teisės į gynybą pažeidimu, Teismas skundžiamo sprendimo 36 punkte pažymėjo, jog aišku, kad Taryba ginčijamą sprendimą priėmė prieš tai (PMOI) nepateikusi naujos informacijos arba naujos bylos medžiagos, kuri, anot jos, pateisino tai, kad ji būtų palikta Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytame sąraše, t. y. informacijos, susijusios su Paryžiaus apygardos teismo prokuratūros kovos su terorizmu skyriaus 2001 m. balandį pradėtu ikiteisminiu tyrimu ir dviem 2007 m. kovą ir lapkritį pateiktais papildomais kaltinimais. Teismas pridūrė, kad *a fortiori* Taryba prieš priimdama ginčijamą sprendimą nesuteikė PMOI galimybės naudingai išreikšti savo nuomonės šiuo klausimu.
- 25 Teismas skundžiamo sprendimo 37 punkte padarė išvadą, kad reikia konstatuoti, jog ginčijamas sprendimas buvo priimtas pažeidžiant minėto Sprendimo *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran prieš Tarybą* 120, 126 ir 131 punktuose įtvirtintus principus, susijusius su teisės į gynybą užtikrinimu.
- 26 Be to, skundžiamo sprendimo 39–44 punktuose Teismas visų pirma nagrinėjo Tarybos argumentą, kad toks šios institucijos elgesys pagrįstas ypatinga situacija, kurioje ji atsidūrė nagrinėtu atveju, ypač dėl to, kad ginčijamą sprendimą reikėjo priimti skubiai.

- 27 Šiuo atžvilgiu Teismas skundžiamo sprendimo 40 punkte konstatavo, kad nurodyta skuba visiškai nėra įrodyta.
- 28 Teismas pažymėjo, kad nuo 2008 m. gegužės 7 d., kai buvo paskelbtas *Court of Appeal* sprendimas, dėl kurio Taryba galutinai neteko galimybės dar kartą remtis 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* nutartimi, iki ginčijamo sprendimo priėmimo datos, 2008 m. liepos 15 d., praėjo daugiau kaip du mėnesiai. Tačiau Taryba nepaaiškino, kodėl negalėjo iškart po 2008 m. gegužės 7 d. imtis veiksmų, kad ieškovė būtų pašalinta iš Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatyto sąrašo arba jame palikta remiantis naujais įrodymais.
- 29 Be to, Teismas skundžiamo sprendimo 41 punkte nurodė, jog net darant prielaidą, kad šie nauji įrodymai buvo perduoti Tarybai tik 2008 m. birželį, neaišku, kodėl nebuvo galima jų tučtuojau pateikti PMOI, jei Taryba siekė jais remtis prieš pastarąją.
- 30 Jis pridūrė, kad nors byloje, kurioje priimtas minėtas 2008 m. spalio 23 d. Sprendimas *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran prieš Tarybą*, pateiktose pastabose Taryba aiškiai pranešė ketinanti skubiai pareikšti savo nuomonę dėl jai atskleistų „naujų įrodymų“, ji šių įrodymu PMOI nepateikė ir nenurodė jokių faktinių ar teisinių priežasčių, dėl kurių to negalėjo padaryti, nors Pirmosios instancijos teismas minėtu Sprendimu *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran prieš Tarybą* panaikino vieną iš jos ankstesnių sprendimų būtent dėl to, kad ji prieš jį priimdama nebuvo pranešusi apie įrodymus.
- 31 Skundžiamo sprendimo 42 punkte Teismas pažymėjo, kad nei 2008 m. gegužės 7 d. *Court of Appeal* sprendimas, nei 2008 m. birželio 23 d. *Home Secretary* nutartis nedarė poveikio automatiškai ir nedelsiant tuo metu galiojusiam 2007 m. gruodžio 20 d. Tarybos sprendimui 2007/868/EB, įgyvendinančiam Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio

3 dalį ir panaikinančiam Sprendimą 2007/445/EB (OL L 340, p. 100); pagal Sąjungos aktų galiojimo prezumpcijos principą šis sprendimas, kaip teisės aktas, turėtų galioti, kol būtų pripažintas netekęs galios, panaikintas patenkinus ieškinį dėl panaikinimo arba paskelbtas nebegaliojančiu pagal prašymą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo arba pagal prieštaravimą dėl jo teisėtumo.

32 Antra, Teismas atmetė Tarybos argumentą, kad PMOI pateiktas motyvų pranešimas leido užtikrinti šios organizacijos teisę į gynybą.

33 Šiuo atžvilgiu skundžiamo sprendimo 46 punkte Teismas nusprendė, jog šis argumentas kilo iš teisės į gynybą vykdant administracinę procedūrą ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą dėl po šios procedūros priimto nepalankaus akto garantijų painiojimo.

34 Skundžiamo sprendimo 47 punkte Teismas padarė išvadą: kadangi ieškinio ketvirtasis pagrindas yra pagrįstas, ginčijamo sprendimo dalį, susijusią su PMOI, reikia panaikinti.

35 Skundžiamo sprendimo 48 punkte Teismas nurodė, kad nors šiomis aplinkybėmis nebūtina išsakyti nuomonės dėl kitų ieškinio pagrindų, jis vis dėlto išnagrinės antrąjį ir trečiąjį pagrindus, nes jie yra svarbūs dėl pagrindinės teisės į veiksmingą teisminę gynybą.

36 Dėl šių ieškinio pagrindų skundžiamo sprendimo 78 punkte Teismas padarė išvadą, pirma, kad nepakankamai įrodyta, jog ginčijamas sprendimas buvo priimtas, laikantis Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies ir Reglamento

Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies, ir, antra, kad net jo priėmimo aplinkybės pažeidžia pagrindinę PMOI teisę į veiksmingą teisminę kontrolę.

37 Todėl Teismas skundžiamo sprendimo 79 punkte nusprendė, kad antrasis ir trečiasis pagrindai yra pagrįsti.

Šalių reikalavimai apeliaciniame procese

38 Apeliaciniame skunde Prancūzijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— priimti galutinį sprendimą byloje ir atmesti PMOI ieškinį arba grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui.

39 PMOI Teisingumo Teismo prašo:

— pripažinti apeliacinį skundą nepriimtina,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, pripažinti, kad dėl šio apeliacinio skundo nereikia priimti sprendimo,

- nepatenkinus ir antrojo reikalavimo, atmesti apeliacinį skundą ir

- bet kuriuo atveju priteisti iš apeliančios kitos apeliacinio proceso šalies patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

- ⁴⁰ Prancūzijos Respublika pateikia tris apeliacinio skundo pagrindus, susijusius su teisės klaidomis, padarytomis vertinant, pirma, principus, susijusius su teise į gynybą, antra, Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį ir, trečia, principus, susijusius su teise į veiksmingą teisminę gynybą.

Dėl apeliacinio skundo priimtimumo

Šalių argumentai

- ⁴¹ Priminusi, kad ginčijamas sprendimas buvo panaikintas ir pakeistas Sprendimu 2009/62, kuriuo ji nebėra įtraukta į Reglamento Nr. 5280/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą, PMOI tvirtina, kad Prancūzijos Respublika nebėra suinteresuota palaikyti šį apeliacinį skundą ir kad todėl jis yra nepriimtinas. Be to, ji tvirtina, kad Teisingumo Teismas turi atsisakyti nagrinėti šį apeliacinį skundą, nes jis neturi dalyko.

- 42 Prancūzijos Respublika mano, kad apeliacinis skundas yra priimtinas, ir šiuo atžvilgiu nurodo, jog pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečią pastraipą ji neprivalo įrodinėti savo suinteresuotumo jį pateikti.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 43 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką suinteresuotumo pateikti apeliacinį skundą buvimas reiškia, kad, patenkinus šį skundą, jį pateikęs asmuo gali gauti naudos (žr., be kita ko, 2009 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Moser Baer India prieš Tarybą, C-535/06 P*, Rink. p. I-7051, 24 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 44 Tačiau kadangi Prancūzijos Respublika įstojo į bylą Pirmosios instancijos teisme, iš Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio antros pastraipos aišku, kad ši valstybė narė gali pateikti apeliacinį skundą, net jei Pirmosios instancijos teismo sprendimas nedaro jai tiesioginio poveikio.
- 45 Be to, iš to paties straipsnio trečios pastraipos matyti, kad valstybės narės, nesvarbu, ar jos buvo ginčo pirmojoje instancijoje šalys, neprivalo įrodyti suinteresuotumo, kad galėtų pateikti apeliacinį skundą dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo (1999 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni, C-49/92 P*, Rink. p. I-4125, 171 punktas).
- 46 Priešingai, nei tvirtina PMOI, šis apeliacinis skundas nėra netekęs dalyko dėl to, kad ginčijamas sprendimas, kuriuo PMOI įtraukta į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą, buvo panaikintas ir pakeistas Sprendimu 2009/62, kuriu, nurodant skundžiamą sprendimą, ji į šį atnaujintą sąrašą nebėra įtraukta.

- 47 Iš tiesų, jei Teisingumo Teismas turėtų patenkinti apeliacinį skundą ir iš esmės atmes-
ti PMOI ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, tai reikštų, kad, kaip teisingai
tvirtina Prancūzijos Respublika, šis sprendimas būtų gražintas į Sąjungos teisės siste-
mą, kiek tai susiję su laikotarpiu nuo 2008 m. liepos 16 d., kurią įsigaliojo ginčijamas
sprendimas, iki 2009 m. sausio 27 d., kurią įsigaliojo Sprendimas 2009/62, kuriuo pa-
naikintas ginčijamas sprendimas, nenumatant galiojimo atgaline data, ir iš Reglamen-
to Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatyto sąrašo pašalintas PMOI pavadinimas.
- 48 Taip pat neatrodo, kad priėmus Sprendimą 2009/62 neliko ginčo tarp šalių ir kad
apeliacinis skundas neteko dalyko dėl šios priežasties (pagal analogiją, be kita ko,
žr. 2004 m. gruodžio 1 d. Nutarties *VRDT prieš Zapf Creation*, C-498/01 P, Rink.
p. I-11349, 12 punktą).
- 49 Iš tiesų Prancūzijos Respublika atkakliai tvirtina, kad PMOI įtraukimas ginčijamu
sprendimu į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą pasi-
teisino, ir Teisingumo Teisme nurodo esanti suinteresuota, kad Teismas pripažintų
skundžiamame Pirmosios instancijos teismo sprendime padarytas klaidas tam, kad
būtų galima Tarybos prašyti vėl įtraukti PMOI į šį sąrašą.
- 50 Tokiomis aplinkybėmis, kadangi apeliacinis skundas neprarado dalyko, Teisingumo
Teismas turi dėl jo priimti sprendimą.

Dėl esmės

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su teisės klaida, padaryta vertinant principus dėl teisės į gynybą

— Šalių argumentai

- 51 Prancūzijos Respublika kaltina Pirmosios instancijos teisumą, kad skundžiamo sprendimo 37 punkte nusprendė, jog ginčijamas sprendimas priimtas pažeidžiant principus, susijusius su teise į gynybą, nes Taryba šį sprendimą priėmė iš anksto nepateikusi PMOI naujos informacijos arba naujos bylos medžiagos, kuria, anot jos, pateisinamas jos palikimas Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatyta sąraše.
- 52 Iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad yra reikalavimo iš anksto pranešti apie priemonę išaldyti lėšas išimčių, ypač pradinio sprendimo išaldyti lėšas atveju, kai toks pranešimas pakenktų tokių ribojamųjų priemonių veiksmingumui (2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją*, C-402/05 P ir C-415/05 P, Rink. p. I-6351, 339–341 punktai).
- 53 Prancūzijos Respublika tvirtina, kad priimant ginčijamą sprendimą akivaizdžiai buvo kilusi grėsmė, jog bus nutrauktas PMOI lėšų išaldymas, taigi ir pavojus pakenkti tokios priemonės veiksmingumui.

- 54 2008 m. birželio 23 d. nutartimi, kuri įsigaliojo kitą dieną, *Home Secretary* pašalino PMOI pavadinimą iš *Terrorism Act 2000* draudžiamų organizacijų sąrašo, todėl 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* nutartis, t. y. kompetentingos institucijos sprendimas, kuriuo pagrįstas Sprendimas 2007/868, nebegalėjo būti pagrindas įtraukti PMOI į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą, antraip būtų pažeista Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalis.
- 55 Prancūzijos Respublika priduria, kad nors minėta 2008 m. birželio 23 d. nutartis Sprendimui 2007/868 nedarė poveikio automatiškai ir nedelsiant, Taryba negalėjo šio sprendimo toliau palikti be pagrindo – ji turėjo kuo greičiau imtis atitinkamų veiksmų.
- 56 Taryba, 2008 m. birželio 9 d. gavusi iš Prancūzijos valdžios institucijų naujos informacijos, t. y. informacijos apie 2001 m. balandžio 9 d. 17 numanomų PMOI narių atžvilgiu pradėtą ikiteisminį tyrimą ir kaltinimus 24 asmenims, kuri, anot šių valdžios institucijų, pateisina jų prašymą įtraukti PMOI į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą, turėjo vengti bet kokio lėšų išaldymo nutraukimo ir todėl kuo greičiau priimti naują sprendimą, kuriuo PMOI įtraukiama į šį sąrašą, kad užtikrintų sankcijų veiksmingumą.
- 57 Prancūzijos Respublika taip pat primena, kad pagal Bendrosios pozicijos 1 straipsnio 6 dalį Taryba 2008 m. birželio mėn. pabaigoje privalėjo kuo greičiau iš naujo nagrinėti minėtą Sprendimu 2007/868 nustatytą sąrašą.

58 PMOI tvirtina, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas teisingai atmetė šiuos Tarybos argumentus, dabar pakartotus apeliaciniame skunde, nusprendęs, kad šios bylos aplinkybėmis Taryba neturėjo jokio pagrindo iš anksto nepranešti PMOI apie nagrinėjamą naują informaciją ir tokį elgesį motyvuoti tuo, kad, pranešus apie šią informaciją, būtų kilęs pavojus, jog PMOI lėšų išaldymas bus nutrauktas. Pirmosios instancijos teismas rėmėsi faktinėmis aplinkybėmis, kurių apeliaciniame procese negalima ginčyti.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 59 Skundžiamo sprendimo 36 ir 37 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Taryba, priėmusi ginčijamą sprendimą prieš tai nepranešusi PMOI apie naują informaciją arba naują bylos medžiagą, kuri, anot jos, pateisina šios organizacijos politiką Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatyta sąraše, ir *a fortiori* nesudariusi PMOI sąlygų naudingai išreikšti savo nuomonės šiuo klausimu prieš priimdama šį sprendimą, pažeidė principus, susijusius su teisės į gynybą užtikrinimu, įtvirtintus minėto Sprendimo *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran prieš Tarybą* 120, 126 ir 131 punktuose.
- 60 Principai, kuriuos nurodė Pirmosios instancijos teismas, o Prancūzijos Respublika jų neginčijo, taip pat išplaukia iš Teisingumo Teismo praktikos (žr., kiek tai susiję su 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos Reglamentu (EB) Nr. 881/2002, nustatančiu tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Usama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, ir panaikinančiu Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibanu lėšų ir kitų finansinių išteklių išaldymą (OL L 139, p. 9; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 294), minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 338–341 punktus).

- 61 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad priimdama pradinį sprendimą išaldyti lėšas Taryba neprivalo atitinkamam asmeniui ar subjektui iš anksto pranešti apie motyvus, kuriais ketina pagrįsti šio asmens pavardės ar subjekto pavadinimo įtraukimą į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą. Iš tiesų dėl paties tokios priemonės pobūdžio, kad ji neprarastų savo veiksmingumo, būtina turėti galimybę tokią priemonę priimti netikėtai ir nedelsiant taikyti. Tokiu atveju institucijai iš esmės užtenka pranešti atitinkamam asmeniui ar subjektui motyvus ir leisti jiems pasinaudoti teise būti išklaustytiems priimant sprendimą arba iškart po to, kai sprendimas buvo priimtas.
- 62 Tačiau priimant vėlesnį sprendimą išaldyti lėšas, kuriuo Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytame sąraše jau esantys asmens pavardė ar organizacijos pavadinimas jame paliekami, toks netikėtumas nebūtinai siekiant užtikrinti priemonės veiksmingumą, todėl prieš priimant tokį sprendimą iš esmės turi būti pateikti kalnę patvirtinantys įrodymai ir suteikta galimybė atitinkamam asmeniui ar subjektui būti išklaustytiems.
- 63 Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas šiuos principus taikė nagrinėjamam atvejui ir padarė teisingą išvadą: kadangi ginčijamu sprendimu PMOI pavadinimas buvo paliktas Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytame sąraše, kuriame yra nuo pradinio jo įtraukimo 2002 m. gegužės 3 d. pagal Sprendimą 2002/334, Taryba negalėjo, kaip pasiūlyė šiuo atveju, apie naujus PMOI kalnę patvirtinančius įrodymus pranešti priimdama ginčijamą sprendimą. Taryba privalėjo užtikrinti PMOI teisę į gynybą, t. y. pateikti jos kalnę patvirtinančius įrodymus ir užtikrinti teisę būti išklaustyti, prieš priimdama šį sprendimą.
- 64 Šiuo atžvilgiu reikia pabrėžti, kaip generalinė advokatė nurodė savo išvados 103 punkte, kad apsaugos elementas, kurį užtikrina reikalavimas pranešti apie kalnę patvirtinančius įrodymus ir teisė pateikti pastabas prieš tokios ribojimus nustatančios

priemonės, kaip antai ginčijamas sprendimas, priėmimą yra pagrindinis ir esminis teisės į gynybą elementas. Juo labiau kad tokios priemonės daro svarbią įtaką asmenų ir grupių, kurių atžvilgiu jos priimtose, teisėms ir laisvėms.

- 65 Iš tiesų taisykle, kad asmeniui, kurio nenaudai priimtas sprendimas, turi būti suteikta galimybė pateikti pastabas prieš jį priimant, siekiama užtikrinti, kad kompetentinga valdžios institucija galėtų atsižvelgti į visas svarbias aplinkybes. Siekiant užtikrinti veiksmingą asmens, kuriam skirtas sprendimas, apsaugą, ji būtent skirta, kad toks asmuo galėtų ištaisyti klaidą ar pateikti su savo individualia situacija susijusių įrodymų, kurie būtų palankūs tam, kad sprendimas būtų arba nebūtų priimtas arba kad nulemtų jo turinį. (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Sopropé*, C-349/07, Rink. p. I-10369, 49 punktą).
- 66 Kad būtų užtikrinta teisė į gynybą vykstant procedūrai, per kurią priimama ribojamoji priemonė, kaip antai ginčijamas sprendimas, ši pagrindinė teisė, be kita ko, aiškiai įtvirtinta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos, kuriai ESS 6 straipsnio 1 dalyje pripažinta tokia pati teisinė galia kaip ir Sutartims, 41 straipsnio 2 dalies a punkte.
- 67 Kaip priminta šio sprendimo 61 punkte, nors buvo leista padaryti šios pagrindinės teisės išimtį dėl pradinių sprendimų išaldyti lėšas, ji buvo pateisinta būtinybe užtikrinti išaldymo priemonių veiksmingumą ir galiausiai viršesniais su saugumu ar Sąjungos ir jos valstybių narių užsienio santykiais susijusiais motyvais (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 342 punktą).

- 68 Skundžiamo sprendimo 39–44 punktuose Pirmosios instancijos teismas vis dėlto nagrinėjo Tarybos argumentą, kad apie naujus PMOI kaltę patvirtinančius įrodymus ji pagrįstai galėjo pranešti ginčijamo sprendimo priėmimo metu, o ne prieš jį priimdama, nors tai ir nebuvo pradinis sprendimas išaldyti lėšas, nes šiuo atveju Taryba buvo atsidūrusi ypatingoje situacijoje: ginčijamą sprendimą reikėjo priimti skubiai.
- 69 Šiuos argumentus Prancūzijos Respublika iš esmės pakartojo šiame apeliaciniame skunde.
- 70 Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad nuo 2008 m. gegužės 7 d., kai buvo paskelbtas *Court of Appeal* sprendimas, Taryba galutinai neteko galimybės dar kartą remtis 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* nutartimi, kaip kompetentingos institucijos sprendimu pagal Bendrosios pozicijos 1 straipsnio 4 dalį, kad paliktų PMOI įtrauktą į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą. 2008 m. birželio 23 d. nutartimi, įsigaliojusia kitą dieną, *Home Secretary* įgyvendino šį sprendimą ir pašalino PMOI iš pagal *Terrorism Act 2000* uždraustų organizacijų sąrašo.
- 71 Vis dėlto neginčijama, kad 2008 m. birželio 9 d. Taryba gavo iš Prancūzijos Respublikos naujos informacijos, susijusios su numanomų PMOI narių atžvilgiu Prancūzijoje pradėtomis ikiteisminio tyrimo procedūromis, kuri, šios valstybės narės manymu, galėjo pateisinti tai, kad ši organizacija būtų palikta Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatyta sąrašė.
- 72 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad Taryba turėjo labai greitai išnagrinėti šią naują informaciją, kad nuspręstų, ar ją galima laikyti kompetentingos institucijos sprendimu pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį, kuriuo galima pagrįsti PMOI palikimą minėtame sąrašė, ar šią grupę reikia nedelsiant iš to sąrašo išbraukti.

- 73 Nors, kaip tvirtina Prancūzijos Respublika, tiesa, kad bent jau nuo 2008 m. birželio 24 d. Taryba negalėjo palikti Sprendimo 2007/868 be pagrindo ir turėjo kuo greičiau imtis atitinkamų veiksmų, vis dėlto, kaip tam pritaria, be kita ko, ši valstybė narė ir kaip teisingai skundžiamo sprendimo 42 punkte pažymi Pirmosios instancijos teismas, nei 2008 m. gegužės 7 d. *Court of Appeal* sprendimas, nei 2008 m. birželio 23 d. *Home Secretary* nutartis tuo metu taikomam Sprendimui 2007/868 nedarė poveikio automatiškai ir nedelsiant.
- 74 Iš tiesų pastarasis sprendimas toliau galiojo dėl Sąjungos institucijų teisės aktų teisėtumo prezumpcijos, kuri pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką reiškia, kad jie sukelia teisinių pasekmių, kol nėra pripažinti netekusiais galios, panaikinti patenkinus ieškinį dėl panaikinimo, paskelbti negaliojančiais prejudiciniu sprendimu arba netaikytiniais patenkinus prieštaravimą dėl teisėtumo (žr., be kita ko, 2008 m. vasario 12 d. Sprendimo *CELF ir ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, Rink. p. I-469, 60 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 75 Todėl atsižvelgiant į tai, kad, kaip priminta šio sprendimo 64 ir 65 punktuose, iš esmės labai svarbu užtikrinti teisę į gynybą, kai vykdoma procedūra, po kurios priimama ribojamoji priemonė, koks yra ginčijamas sprendimas, Pirmosios instancijos teismas nepadare teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 39 ir 43 punktuose nusprendė, kad Taryba neįrodė, jog ginčijamą sprendimą reikėjo priimti taip skubiai, kad ši institucija niekaip negalėjo pranešti PMOI apie jos atžvilgiu gautus naujus įrodymus ir suteikti jai galimybes būti išklaustyta prieš priimant ginčijamą sprendimą.
- 76 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad pirmasis apeliacinio skundo pagrindas nepagrįstas.

Dėl antrojo ir trečiojo apeliacinio skundo pagrindų

- 77 Antrasis ir trečiasis apeliacinio skundo pagrindai, susiję atitinkamai su Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies pažeidimu ir teisės klaida, padaryta vertinant principus, susijusius su teise į veiksmingą teisminę gynybą, yra pateikti dėl antrosios skundžiamo sprendimo dalies, kurioje Pirmosios instancijos teismas, išnagrinėjęs PMOI jam pateiktus antrą ir trečią ieškinio pagrindus, nusprendė, jog jie yra pagrįsti.
- 78 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 47 punkte nusprendęs, jog ginčijamą sprendimą reikia panaikinti dėl PMOI teisės į gynybą pažeidimo, to paties sprendimo 48 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog nors šiomis aplinkybėmis nebūtina išsakyti nuomonės dėl kitų ieškinio pagrindų, jis vis dėlto išnagrinęs jam pateiktus antrąjį ir trečiąjį pagrindus, nes jie yra svarbūs dėl pagrindinės teisės į veiksmingą teisminę gynybą.
- 79 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Teisingumo Teismas iš karto atmeta kaltinimus, nukreiptus prieš perteklinius Bendrojo Teismo sprendimo motyvus, nes jie negali būti pagrindas šiam sprendimui panaikinti ir yra nereikšmingi (žr., be kita ko, 2010 m. rugsėjo 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Deutsche Post*, C-399/08 P, Rink. p. I-7831, 75 punktą ir 2011 m. kovo 29 d. Sprendimo *Anheuser-Busch prieš Budějovický Budvar*, C-96/09 P, Rink. p. I-2131, 211 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 80 Tokiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad antrasis ir trečiasis pagrindai yra netinkami.
- 81 Nė vienas Prancūzijos Respublikos pateiktas pagrindas negali būti patenkintas, todėl apeliacinį skundą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- ⁸² Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Prancūzijos Respublika pralaimėjo bylą, o PMOI prašė priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, Prancūzijos Respublika turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.